

— Кжде скиташъ ти?... Да учишъ още, а?... А ние да работимъ тукъ като роби!..

— Чакай! — извика Дѣлчо. — Нѣмашъ право да викашъ. Ти не си ми баща! Комуто е тежко да работи, да се отдѣли и да работи своя имотъ. За моя не се грижете!

Всички изтрѣпнаха. Чичо му се тѣй смая отъ думитѣ на Дѣлчо, че се обърна, огледа се наоколо, па захвърли лопатата върху житото и тръгна съ наведена глава къмъ полето.

Два дни следъ това Дѣлчо тръгна за голѣмия градъ. Изпращаха го далече отъ селото братчетата му, майка му, дѣдо Димо и Ангелчо...

Майка му скришомъ отъ другитѣ пусна въ Дѣлчовия джебъ две златни пари. Дѣдо Димо сжщо му пусна въ ржката една жълтица. Но когато и Ангелчо му подаде една жълтица, спестена за него отъ малката му заплата, Дѣлчо не можа да се удърже повече и зарони сълзи отъ благодарность...

А следъ това?..

Следъ това Дѣлчо учи, учи и следъ три години завърши училището и стана учителъ...

(Край)

Александъръ Спасовъ

М А Й

Съ цвѣтя накиченъ
месець май
по цѣлъ день тича
пѣй, играй,

Подскочилъ рано
отъ зори,
лети засмѣно
въ тѣзъ гори.

Съ усмивка топла
гледа той
какъ си се чоплятъ
птички рой.

Цвѣтята трепкатъ,
сладко спятъ,
че сънни клепки
все тажатъ.

— Хм, — май си шепне
подъ носа,
и тръгва свѣтналъ
изъ леса.

Тукъ бутне птички,
тамъ — цвѣтя:
— Станете всички,
пѣй земя!

Дошълъ съмъ тука
съ пѣсни азъ
за всѣка бука,
всѣки храстъ.

И ето чудо:
цѣлъ роякъ
запѣва лудо,
въ ситенъ тактъ.

Главица вири
цвѣтъ до цвѣтъ,
въ упоенъ мирисъ
се топятъ.

А май се пери
възгордѣнъ:
— Ела се мѣри
тука съ менъ!

Пропждамъ горестъ,
ядъ, тжга
отъ тѣзъ простори,
тѣзъ села.

Запѣйте гласно,
уха-хай!
Така прекрасно
е презъ май!

Христо Огняновъ